

De Groene Linde, een huis vol herinneringen.

door Lieve Vansumere

Met de feestdagen in het verschiet en de eerste mandarijntjes in de winkelrekken dwaal ik in gedachten af naar mijn kindertijd. Op 6 december bracht Sinterklaas bij ons thuis voor iedereen een mooi cadeau, omringd met chocolade mannetjes, marsepein, speculaas, nik-nakjes en mandarijntjes.

Maar een niet te missen uitstap rond die tijd was met heel het gezin naar het Sinterklaasfeest van Nonkel Wim. Het Sinterklaasfeest was een toneelstuk dat gebracht werd door een groep enthousiaste toneelspelers. Nonkel Wim alias 'Willem Savenberg' was de regisseur.

Elke keer opnieuw slaagden de toneelspelers erin om de kinderen mee op sleeptouw te nemen. De hele zaal gilte of lachte zonder ophouden wanneer er iets gebeurde.

Als ik eraan terug denk voel ik nog hoe ik in die overvolle zaal met een te warme pull (want het was buiten koud) op het randje van mijn stoel zat en mee opging in het verhaal.

Sus Savenberg, de broer van Willem was één van de toneelspelers. Wanneer Sus me over die tijd begint te vertellen zie ik een gepassioneerd toneelspeler voor mij zitten.

Hij vertelt: "De eerste keer dat we een stuk brachten was in het parochiehuis, de tweede keer speelden we bij de nonnekes in het klooster.

Het kinderuurtje kende in het klooster zijn doorbraak. De zaal zat eivol, de nonnekes zaten op de eerste rij en Nonkel Wim leerde de kinderen een liedje aan. Later leerden de zusters het aan de kinderen in de klas."

Sus begint het liedje te zingen, eerst imiteert hij Nonkel Wim en vervolgens doet hij de kinderen na.

Het liedje gaat als volgt :

Nonkel W: *Dag meisjes, dag jongens, dag kinderen in de zaal*

Kinderen: *dag Nonkel Wim, dag Nonkel Wim, hier zijn we allemaal!*

Nonkel W: *Zijt ge allemaal braaf geweest?*

Kinderen: *Ja! Ja! ja !*

Nonkel W: *Dan begint het grote feest!*

Kinderen: *Ha! ha! ha!*

Nonkel W: *We zingen dan van*

Kinderen: *Tralala!!!*

Nonkel W: *We lachen dan van*

Kinderen: *Ha! Ha! ha!*

Nonkel W: *Bij Nonkel Wim in 't kinderuur*

Kinderen: *Ziet niemand, niemand zuur!!!*

Ja, het gevoel is volledig terug, nog juist achteruitzakken in een veel te grote stoel, lichten uit en het spektakel kan beginnen! Dit waren mijn kinderjaren, maar ook van zoveel andere kinderen in Rode.

Nog steeds bestaat het kinderuur. De acteurs toveren elk jaar opnieuw een prachtig toneelstukje met Sinterklaas! Hartelijk dank voor wat jullie al die jaren voor de kinderen hebben gedaan en nog steeds doen!!!

Maar Sus is nog niet uitverteld, hij gaat op in elk stuk waar hij over vertelt. Het is duidelijk dat die mannen veel plezier beleefd hebben. Zo speelden ze: "Ali baba en de 40 rovers," "Floere pootje," "Sterke Stompe Staart" en zoveel meer. In elk toneelstuk was er de goeie en de slechte!

De acteurs riepen regelmatig de hulp in van de zaal. De kinderen deden niets liever dan helpen bij het oplossen van alle hectische problemen. Door boe geroep of door muisstil aanwijzingen te geven kwam elk stuk uiteindelijk tot een goed einde.

Ook werden er regelmatig openluchttoneelstukken gebracht. Zoals met de doop en de bruiloft van Tist en Triene onze twee reuzen. Er is één stuk dat mij steeds gefascineerd heeft omdat ik het alleen maar ken van horen te vertellen en dat is het toneelstuk van 'Reinaert de vos en Koning Nobel'. Mijn vader vertelde mij er vroeger over, maar Sus kan zijn verhaal vervolledigen. Het toneelstuk werd opgevoerd in openlucht, achter de Kwadeplas eind de jaren '30 begin '40.

Op de ene heuvel zaten de toeschouwers en op de andere heuvel brachten ze het toneelstuk. Sus vertelt "Koning Nobel was Jan De spiegeleer, Reinaert de vos was Sus Partous" Het verhaal ging over de dieren die bij koning Nobel hun beklag kwamen doen over alle streken die de vos uithaalde en hoe hij hen het leven zuur maakte.

Sus geniet bij het ophalen van zoveel oude toneelfragmenten, hij zegt nog hele paragrafen op uit zijn hoofd. Sus is een geboren acteur!

Met al die verhalen heb ik een duidelijker beeld gekregen van hoe het toneelleven er in die tijd aan toeging. Samen met Sus en zoveel anderen delen we zoveel prachtige herinneringen, ook al zitten er enkele generaties tussen. Ik bedank Sus met een stevige handdruk omdat hij me even meenam in de tijd.

Wanneer ik Lea zijn vrouw groet stel ik vast dat zij in stilte heeft mee genoten.